

December

Keď nastúpil, bola už vo výťahu. Pozdravil ju kývnutím hlavy, otočil sa a s hrmotom zavrel železnú výťahovú mrežu. Nachádzali sa v prestavanej továrni v Tribece, ktorú ešte stále obsluhovali nákladné výťahy. Stáli tam len oni dvaja, bok po boku, keď sa mechanizmus dal so stonaním do pohybu. Spoločne sledovali betónové steny budovy, ktoré sa im za výťahovou mrežou mihali pred očami.

„Po čo si sa vybrala?“ spýtal sa bez toho, aby jej venoval pohľad.

„Prosím?“

„Mňa poslali po ľad,“ odvetil. „A teba?“

„Ach, po nič. Idem domov.“

„O pol jedenástej na Silvestra? To je buď tá najsmutnejšia, alebo najrozumnejšia vec, akú som kedy počul.“

„Buď taký dobrý a povedz, že najrozumnejšia,“ odvetila.

Srdečne sa zasmial, hoci sa jej nezdalo, že by povedala niečo náramne vtipné. „Britka?“

„Londýnčanka.“

„Tvoj hlas znie, ako keď sa zahryzneš do jablka Granny Smith.“

Vzápätí sa na revanš zasmiala ona, tentoraz už s menším ostychom. „To je ako?“

„Slovom: chrumkavo.“

„Na rozdiel od zahryznutia do jablka Pink Lady alebo Golden Delicious?“

„V jablkách sa vyznáš.“ Uznanelivo prikývol. „Ale bolo by šialené myslieť si, že znieš ako Golden Delicious. To by si musela mať stredozápadný prízvuk.“

So slabým zadunením dorazili na prízemie. Otvoril výtahovú mrežu, aby mohla prejsť.

„Si čudák,“ prehodila ponad plece.

„Bezpochyby.“ Pridal do kroku, aby jej mohol otvoriť aj dvere na budove. „Nechce sa ti odprevadiť tohto čudáka do večierky? Chcem ťa ešte počuť rozprávať.“

„Hm, čo také by som mala povedať?“

„Napríklad aluminum.“

„Myslíš alumínium?“

„A je to tu!“ S potešením si priložil dlane na uši. „Tá britská slabika navyše. A-lu-mí-ni-um. Úplne ma to odrovnalo.“

Snažila sa tváriť skepticky, ale videl na nej, že sa baví.

„Zdá sa, že je ľahké ťa odrovnať.“

Prekvapilo ju, že zastavil a vážne sa nad tým zamyslel.

„Nie,“ reagoval napokon. „Nie je.“

Stáli na ulici. Obchod s neónovými nápismi oproti nim zalieval chodník zábleskami žltej, ružovej a modrej farby. PIVO MILLER LITE. AKTY NAŽIVO. JE VYMALOVANÉ.

„Kde je vlastne tá večierka?“ opýtala sa. „Zišli by sa mi nejaké cigarety.“

„Asi dva bloky tadiaľ.“ Ukázal smerom na východ. „Koľko máš rokov?“

„Dvadsaťštyri. Fajčiť už môžem, pokiaľ ti ide o to.“

„To je ideálny vek na fajčenie,“ podotkol. „Čas určený na riešenia a pôžitky. Tak nejako sa to píše v tej Larkinovej básni?“

„Bože, necituj poéziu. Môžeš tak nechtiac odrovnať mňa.“

„Oslavujem elektrické telo!“ zvolal. „Telá mužov a žien sa do mňa zapletajú, a ja sa zapletám do nich.“

„La-la-la! Nepočúvam ťa!“

Zakryla si uši a rozbehla sa po ulici. Prefrčalo okolo nej auto, z ktorého sa ozývala veselá popová pieseň. Dobehol ju pri semaforoch a ona neisto spustila ruky z uší. Mala na nich detské ružové kožené rukavice. Podobne ružové boli aj jej líca.

„Neboj sa, viac si už nepamätám,“ odvetil. „Už ti nič nehrozí.“

„Prekvapuje ma, že si vôbec niečo pamätáš.“

„Som starší ako ty. Moja generácia sa podobné veci musela v škole učiť naspamäť.“

„O koľko starší?“

„Proste starší. Ako sa voláš?“

„Cleo,“ odvetila Cleo.

Prikývol.

„Príznačné,“ zhodnotil.

„Prečo?“

„Cleopatra – pôvodne známa ako tá, ktorá odrovnávala mužov.“

„Ale ja som len Cleo. A ako sa voláš ty?“

„Frank,“ odvetil Frank.

„To je skratka pre...“

„Pre nič. Čoho skratka by už len mohlo byť meno Frank, preboha?“

„Netuším,“ usmiala sa Cleo. „Frankfurter¹, Frankincense², Frankenstein...“

„Frankenstein by sedel. Otec monštier.“

„Máš na svedomí nejaké monštrá?“

„Skoro,“ odvetil Frank. „Mám na svedomí reklamy.“

„Bola som si takmer istá, že si spisovateľ,“ podotkla Cleo.

„Prečo?“

„Pre to slovíčko, čo si použil. *Chrumkavý*,“ povedala Cleo so zdvihnutým obočím.

¹ Frankfurtský párok (pozn. prekl.).

² Kadidlo (pozn. prekl.).

„Založil som reklamku, kde končia ľudia, ktorí sa ako spisovatelia nedokázali presadiť,“ vysvetlil Frank.

Kráčali, kým sa na rohu neobjavila vysvietená večierka. Bola obklopená vedrami s karafiátmi a povädnutými ružami. Frank jej otvoril dvere a ozvalo sa zacinkanie. V osvetlenom interiéri obchodu sa na seba prvýkrát poriadne pozreli.

Cleo odhadovala, že Frankovi fahá na štyridsiatku alebo má krátko po nej. Ako prvé ju však zaujali jeho láskavé oči, ktoré sa po stretnutí s tými jej mimovoľne privreli. Dlhé jemné riasy sa mu otierali o sklíčka okuliarov a dodávali jeho hranatej tvári prekvapujúcu jemnosť. Kučeravé tmavé vlasy, poddajné ako jahňacia vlna, mal na temene trochu porednuté. Keď zaregistroval jej pohľad, neisto si ich prehrabol rukou. Pokožku na chrbte ruky a tvári mal pehavú a opálenú, hoci bola zima. Ladila s jeho tmavým kašmírovým šalom, zastrčeným do kvalitne ušitého zvrchníka. Mal štíhlu, energickú postavu tanečníka na dôchodku, telo, ktoré naznačovalo striedmosť a inteligenciu. Cleo sa uznalivo pousmiala.

Frank jej úsmev opätoval. Ako väčšina ľudí, aj on si najprv všimol jej vlasy. Splývali jej na pleciach ako zlatá opona, ktorá sa rozhrnula, aby odhalila toľko očakávané prvé dejstvo: jej tvár. Išlo o naozaj pozoruhodné predstavenie. Inštinktívne vytušil, že by ho mohol sledovať celé hodiny. Na viečkach mala výrazné čierne linky v štýle šesťdesiatych rokov, zakončené malou zlatou hviezdičkou. Aj líca mala poprášené niečím trblietavým a zlatým, čo sa v svetle lesklo ako šampanské. Bola zabalená v ťažkom ovčom kabáte, doplnenom ružovými detskými rukavicami, ktoré si všimol už skôr, a bielou vlnenou baretkou. Na nohách mala vyšívané krémové kovbojské čižmy. Všetko na nej spolu ladilo. Frank ešte nikdy nestretol nikoho, kto by vyzeral ako ona, hoci väčšinu svojho života strávil obklopený krásnymi ľuďmi.

Cleo jeho priamy pohľad privádzal do rozpakov, preto sa otočila, predstierajúc, že skúma poličku, na ktorej sa, nanešťastie, nachádzali len konzervy s mačacím krmivom. Obávala sa, že má na sebe príliš veľa mejkapu a pod umelým osvetlením vyzera ako klaun.

„Braček,“ oslovil Frank muža za pultom. „Šťastný nový rok.“

Muž vzhladol od novín, v ktorých čítal o ďalších vládoch zastrešovaných mučivých praktikách vo svojej vlasti. Chvíľu sa čudoval, čo mohlo tohto bieleho muža priviesť k myšlienke, že sú bratia, no potom sa usmial.

„Aj tebe,“ povedal.

„Kde nájdem ľad?“

„Ľad nie je.“ Pokrčil plecami.

„V akej večierke už len nemajú ľad?“

„V tejto,“ odvetil muž.

Frank zdvihol ruky na znak kapitulácie.

„Dobre teda, žiadny ľad.“ Otočil sa ku Cleo. „Chceš tie cigarety?“

Cleo si prezrela ceny cigariet na poličke a vytiahla peňaženku, ktorá, ako si všimol Frank, vlastne vôbec nebola peňaženkou, ale zamatovým vrecúškom preplneným papierikmi a obalmi. Dlhými prstami sa váhavo prehrabávala jej obsahom.

„Viete čo,“ začala, „mám tu zopár papierikov na šúlanie. Asi si vezmem len vrecúško tabaku. Nejaké malé. Koľko stojí?“

Frank zbadal, ako sa postoj muža začal uvoľňovať, keď ho Cleo oslovila. Bolo to ako sledovať čelo ľadovca roztápajúce sa v mori. Aj on sa roztápal.

„Nádherná slečna,“ zamrmlal. „Koľko ste ochotná zaplatiť?“

Červený rumenec jej stúpala od hrdla až k brade.

„Nechaj, ja to vezmem,“ ponúkol sa Frank a položil na pult svoju kreditku. „A,“ zdvihol tabuľku mliečnej čokolády, „toto tiež. Ak by si náhodou bola hladná.“

Cleo sa naňho vďačne pozrela, ale nenamietala.

„Jedny capri, prosím,“ povedala Cleo. „Tie ružovofialové.“
Vonku sa Cleo rozhliadla po ulici.

„Dnes už taxík nezoženieš,“ podotkol Frank. „Kde bývaš?“

„East Village,“ odpovedala Cleo. „Nedáľeko Tompkins Square
Parku. Nie je to až tak ďaleko, prejdem sa.“

„Prejdem sa s tebou,“ ponúkol sa Frank.

„To nie,“ zaprotetovala Cleo. „Je to veľmi ďaleko.“

„Pred sekundou si tuším povedala, že nie je.“

„Zmeškáš polnočné odpočítavanie.“

„Na to sa môžem vysrať,“ utrúsil Frank.

„A čo ten ľad?“

„Máš pravdu. Ten je dôležitý.“

Cleo zosmutnela. Frank sa zasmial. Vykročil smerom
na sever, takže jej nezostávalo nič iné, len ho nasledovať.
Obzrel sa a uvidel, ako cupká vedľa neho. Vzápätí spomalil.

„Nie je ti zima?“

„Nie, vôbec,“ odvetila. „A tebe? Požičiam ti svoju *chapeau*?“

„Tvoju čo?“

„Moju čiapku. Je to baretka, čiže sa jej obvykle prihováram
po francúzsky.“

„Vieš po francúzsky?“

„Len trochu. Napríklad *chocolat chaud avec chantily a c'est
cool mais c'est fou*.“

„Čo v preklade znamená...“

„*Horúcu čokoládu so šľahačkou a si cool, ale šialený.*“

Obe vety sa ukázali ako prekvapujúco užitočné. „Takže,
chceš ju?“

„Obávam sa, že nie som vhodný typ na nosenie baretky.“

„Hlúposť,“ namietla Cleo. „Svet je tvoja *chapeau*.“

„Vieš čo?“ Frank strhol Cleo baretku z hlavy a odhodlane
si ju natiahol na tú svoju. „Máš pravdu.“

„*Magnifique*,“ povedala. „*Allez!*“

Zamierili na východ, smerom k čínskej štvrti. Náhle sa okolo nich prehnala skupinka žien. Všetky mali na hlavách strieborné cylindre a snečné okuliare z najnovšej kolekcie roku 2007. Jedna z nich zatrubila na papierový klaksón priamo Frankovi pri hlave a skupina vybuchla v smiech. Stiahol si baretku z hlavy.

„Bolo by odo mňa nemiestne poznamenať, že Silvestra ne-mám rád?“ opýtal sa.

Cleo pokrčila plecami. „Obvykle oslavujem len lunárny nový rok.“

Frank chvíľu čakal, no ďalej už nepokračovala.

„Takže, čo najlepšie sa ti v tomto roku prihodilo?“ spýtal sa.

„Mám vybrať len jednu vec?“

„Koľko len chceš.“

„Bože, musím porozmýšľať. No, prešla som na antidepresíva, s ktorými som zase schopná dosiahnuť orgasmus. To by mohlo byť ono.“

„Páni, tak toto som nečakal. V každom prípade je to skvelá správa.“

„Klitoriálny aj vaginálny.“ Cleo zdvihla oba palce na rukách.

„A čo ty? Čo najlepšie sa tento rok stalo tebe?“

„Pánabeka, rozhodne nič, čo by sa vyrovnalo tomuto.“

„Nemusí to byť také osobné! Prepáč, asi to odo mňa vyznelo čudne. Hanbím sa.“

„Náhodou je to skvelé! Určite ide o veľkú vec. Ja svoje trápenia liečim po starom – veľkými dávkami alkoholu a sebaopotláčania.“

„A funguje to?“

Frank napodobnil jej zdvihnutie palcov a pokračoval v chôdzi.

„V každom prípade je podľa mňa veľmi pôsobivé, že sa o seba takto staráš,“ povedal.

Pomedzi nich sa predrala ďalšia skupinka oslavujúcich, ktorá prehlušila Frankovo posledné konštatovanie. Obišiel ju, aby mohol zase kráčať vedľa nej a zopakovať jej ho.

„To je od teba veľmi milé. Mám len veľa...“ Neurčito mávla rukou smerom k hromade odpadkov ležiacej na chodníku neďaleko nich. „Problémov v rodine. Musím byť opatrná.“ Odkašľala si. „Ale porozprávaj mi radšej o tom, aký rok si mal ty.“

„Najlepší moment minulého roka? Asi niečo, čo sa týka práce. Vyhral som cenu za reklamu, ktorú som režíroval. To ma potešilo.“

„To je úžasné! Akú cenu?“

„Volá sa Lev z Cannes. V mojom odvetví sa to považuje za veľkú vec. Ale v skutočnosti o nič nejde, naozaj.“

„Tomu neverím. Aj ja by som veľmi rada za niečo získala cenu.“

„Určite získaš,“ vyhlásil presvedčivo.

Prešli okolo dvoch mužov, ktorí sa pravdepodobne nepoznali, čo im však nebránilo v spoločnej snahe pokropiť močom stenu oproti nim. Frank ponúkol Cleo ruku, keď preskakovala dvojité pramienok moču. Pokrútila hlavou.

„Chlapi!“

Jej ruka chvíľu zotrvala v jeho dlani, no potom si ju vytiahla a opäť sa prehrabala v taške.

„Takže...“ začal váhavo Frank. „Máš niekoho konkrétneho, s kým, ehm, zažívaš tie orgazmy?“

Frank chcel pôsobiť ako „zvedavý kamarát“, no obával sa, že to skôr vyznelo ako otázka znepokojeného poradcu z kliniky zameranej na liečbu pohlavných chorôb.

„Myslíš tie klitoriálne aj vaginálne?“ doberala si ho Cleo.

Frank si odkašľal.

„Áno... presne tie.“

Cleo sa naňho úkosom pozrela šibalskými očami.

„Momentálne len sama so sebou.“

Tvár sa mu mimovoľne rozžiarila. Zasmiala sa.

„Tá predstava sa ti páči, že? A čo ty? Nemal by byť každý muž v tvojom veku už ženatý?“

„Nie, ten zákon už neplatí,“ odpovedal Frank. „Už je to na báze dobrovoľnosti.“

„Vďaka bohu,“ hlesla Cleo a zapálila si cigaretu.

Vybrali sa na sever k Broome Street, prešli okolo výkladov s izbovými rastlinami, ale aj ponukami vešteckých služieb, lustrami a veľkými mixérmi do profesionálnych kuchýň. Rozprávali sa o novoročných predsavzatiach, o ingredienciách v koktail Old Fashioned a tiež o tom, koho poznali na večierku, z ktorého odišli (Cleo: jedného človeka; Frank: všetkých). Hovorili aj o hostiteľovi, slávnom peruánskom šéfkuchárovi Santiagovi, ktorého Frank poznal už dvadsať rokov. Cleo sa na večierok dostala vďaka spolubývajúcej, ktorá robila hostesku v Santiagovej reštaurácii. Tá sa však krátko po jej príchode vyparila s nejakým islandským performerom. Rozprávali sa aj o Pine Bauschovej, Kare Walkerovej, Paulovi Ardenovi, Stevie Nicksovej a Jamesovi Baldwinovi.

„Milujem jednu zbierku esejí od kurátora Hansa Ulricha Obrista,“ povedala Cleo. „Volá sa *Ostré jazyky, výrečné ústa, otvorené oči*... A zvyšok názvu si už nepamätám.“

„Slovami rozhodne nešetrí.“

„Och, čítal si to?“

„Nie, len ten názov... Ale to je jedno. Stále si hovorím, že by som mal viac čítať,“ priznal.

Cleo pokrčila plecami. „Proste kúp knižku a prečítaj ju.“

„Naozaj? To mi nenapadlo.“

„V každom prípade v jednej eseji hovorí o tom, že podľa toho, aký je človek zvedavý, sa dá zistiť, aký je milenec. Máš si v hlave počítať, koľko otázok ti položí za minútu. Ak sa spýta štyri a viac otázok, záleží mu na tom, aby bol jeho partner uspokojený.“

„A ak sa nespýta vôbec nič?“

„Potom môžeš predpokladať, že nelíže pičky. Alebo... ved vieš... nefajčí vtákov, ak je to tvoja parketa.“

„Pičky,“ odpovedal Frank rýchlo. „Tie sú moja parketa.“

Venovala mu ďalší zo svojich pobavených pohľadov.

„To som sa dovtípila.“

„A tvoja?“

„Moja parketa? Vtáky.“ Zasmiala sa a naklonila hlavu nabok, aby sa nad tým ešte zamyslela. „Možno s malou dávkou pičiek. Ale naozaj malou. Takou malou ako tie kabelky, čo sa nosia do opery.“

Frank prikývol. „Pičková večerná kabelka.“

„Presne. Na rozdiel od, ehm, vreca vtákov.“

„Vtákový cestovný kufor.“

„Maxikabelka na vtáky.“

„Erekčný vak.“

Cleo sa rozosmiala a rozžiarenú tvár si schovala do dlaní. Vyzerala, akoby sa pokúšala zahasit zápalku.

„Bože, už zniem ako predátorka. Zmeňme, prosím, tému.“

„Takže...“ Frank sa zhlboka nadýchol. „Čo robíš? Odkiaľ si? Ako dlho si v New Yorku? Máš súrodencov? Kedy máš narodeniny? Aké si znamenie? Aký kameň prislúcha tvojemu znameniu? Veľkosť topánok?“

Cleo sa neubránila ďalšiemu výbuchu smiechu. Frank sa zaškeril.

„No tak,“ pobádal ju. „Odkiaľ si?“

„Naozaj chceš o mne toto všetko vedieť?“

„Chcem o tebe vedieť úplne všetko,“ odvetil a samého ho prekvapilo, že to myslel vážne.

Cleo mu povedala, že sa v detstve často sťahovala, ale nakoniec sa jej rodina usadila v južnej časti Londýna. Rodičia sa rozišli, keď bola ešte tínedžerka, a jej otec, milý, ale neprístupný inžinier, sa rýchlo znovu oženil a adoptoval si syna svojej novej manželky. Cleina matka zomrela v poslednom ročníku Cleinho štúdia na Central Saint Martins. Stále nevie, ako o tom hovoriť. Doma už nemala nijakých príbuzných, takže sa cítila neukotvená, no zároveň, ako rýchlo dodala, aj slobodná.